

**Toespraak gehouden tot de directeur van het O- L- Vrouw College te
Tienen. Op
27.09.08.**

**Ter gelegenheid van een bezoek aan de school van de oud- leerlingen uit Hoegaarden
schooljaar 1945- 1946.**

Mijnheer Directeur,

Drieënzestig schooljaren geleden uitgerekend in de maand september, kwam hier een autobus uit Hoegaarden toe; geladen met eenentwintig jongens, adolescenten en kinderen. Het einde van de oorlog had nieuwe verwachtingen geschapen. Weg was de onveiligheid, weg de schaarste aan vervoermiddelen. De autobus zou ons naar het college van Tienen brengen. Dit college betekende nu eenmaal een emancipatie in ons leven. De beperkte mogelijkheden in het dorp waren opgeheven; de toekomst lag wijd open voor ons.

De autobus verenigde ons; groot en klein : we gingen voor hetzelfde doel en werden gekneed in dezelfde richting. De kennismaking met het college was streng, zeer streng. Het reglement werd voorgelezen en voorgehouden. Om ons lid Gaston Den Haen te citeren werden wij bedreigd door drie grote gevaren : de dochteren van Eva, de cinema en de ledigheid. Wij die van den buiten waren hadden enige moeite om dit te begrijpen, laat staan toe te passen. Gelukkig konden we ter plaatse rekenen op het stilzwijgend begrip van E.H. Vanhulst; leraar en Hoegaardier. Tevens groeide er evenwel een besef in ons; we waren weggelegd om betere mensen te worden, christen- mensen, een voorbeeld voor de anderen en voorbestemd om een rol te spelen in de maatschappij. Hierdoor groeide een besef dat we anders waren. Contacten met leerlingen van het openbaar onderwijs waren onbestaande; hun werd geen blik gegund noch een woord gesproken. Wij waren de vertegenwoordigers van het O- L- Vrouw College !. Dit laatste deed er alles aan om de elite te vormen.

Tucht, werk en godsdienst vormden de hoofdzaak. De dagelijkse mis op het college of in de parochiekerk. Hierbij kon men te Hoegaarden rekenen op de relatieve welwillendheid van de dorpsherder om de misbriefjes te ondertekenen.

We werden overdonderd met werk, erediensten en straffen. Retenues, schrijf straffen en soms lijfstraffen waren aan de orde. De leerlingen hanteerden gretig het geheim wapen : de spot. Markant voorbeeld waren de rare en soms erg typische bijnamen verleend aan de leraars. De prefect E.H. Hendrickx beleefde het ongeluk op bezoek te komen in Hoegaarden en zijn fiets te stallen op de gemeentplaats. Een olijkaard bond een lege doos waspoeder van het werk Vim aan zijn bagagerek. De niets vermoedende prefect reed weg met bewuste doos en liep de bijnaam "Vim' op.

Vervolgblad I

Onze E.H. Vanhulst had met veel vuur een uurlang les gegeven over Pericles. Zijn zwaar Hoegaards accent leverde hem de eeuwige naam "paardenklets" op.

Dit alles nam niet weg dat er bij iedere leerling een enorm respect groeide voor de school, later omgezet in dankbaarheid. Dankzij deze school zijn wij gegroeid en gevormd geweest. Het speelt hierbij geen rol of we deze school helemaal hebben uitgedaan. Wij zijn doordrenkt geweest van de christelijke waarden en komen na drieënzestig jaar opnieuw om getuigenis af te leggen ; om te zeggen het was goed; leraars ge hebt uw best gedaan. Wij zijn inderdaad anders geworden; wij komen vandaag terug om luid te zeggen : wij zijn trouw gebleven aan het ideeëngoed van het O- L- Vrouw College te Tienen.

Willem Loosen.